

***Els lladres
que robaven capgrossos***

ALEJANDRO THÉRÈSE NAVARRO

Com fan els capgrossos per tornar-se granotes? Era una gran pregunta que sempre em rondava la ment aquells dies. A classe de ciències naturals havíem estudiat la seva metamorfosi i vam tindre uns quants dies un capgròs a l'aula. Ho havíem estudiat però jo seguia sense saber com podia respirar aigua i després aire sense morir-se. Tampoc no sabia perquè es volia transformar en granota el peixet negre si després es passava tot el dia a l'aigua.

Per aquest motiu la Margarida, o Magda com nosaltres li dèiem, el Joel i jo vam anar a la riba del riu de la nostra petita illa a caçar-ne uns quants. Abans de sortir, la meva germana, Ona, em va advertir del sol que feia aquella tarda de l'estiu suau que teníem normalment en aquella pedra mal posada al mar que era casa nostra. Ho va fer alhora que em donava el barret amb ala de palla de pagès del meu pare. Per aquell llavors jo encara tenia set anys i molta esperança i felicitat a perdre.

La nostra petita pàtria formava part d'un país conformat únicament d'arxipèlags. El clima era sempre dolç i la calor mai arribava a colpir durament com en altres zones. Els prats d'herba es tornaven ben olorosos a l'estiu i suaus a l'hivern. La verdor de la illa era perenne i mai gosava donar la mínima impressió de que s'acabés.

Aquella tarda aniríem a buscar capgrossos a La Bassa del Vell que Prega, una petita llacuna amb una pedra al centre que agafa la forma d'un vell agenollat i amb les mans juntes. D'altres vegades havíem anat a prop del mar i més amunt del riu. Mai havíem trobat capgrossos, però la mare de la Magda assegurava que allà n'hi haurien de ben segur.

Vaig sortir de casa amb el barret posat i ben cenyit; tant que em notava la sang fent esforços per traspasar la línia de pressió al meu front. A la motxilla, a més d'un colador per atrapar els animalons també duia un pot de vidre. Una samarreta blanca em cobria un tòrax infantil i de pell clara. Uns petits pantalons curts marrons em cobrien les cames fins als genolls plens de rascades i pell arrencada durant les regulars i inevitables caigudes.

Tan bon punt vaig arribar al parc una veu em cridà:

—«Fans! Fans!» —deia—. En «Fans» ha «vinut».

Es tractava de la germana petita de la Magda, amb els seus cabells negres tallats en forma de tassa i un llacet vermell al capdamunt del serrell. Duia un dels seus vestits petits i plens de volants arreu, que la feien semblar una pinyata humana. La Magda en canvi, en els seus vuit anys i mig estava estupenda vestida amb uns pantalons texans pirates i una samarreta beix. Duia el seu cabell morè recollit en una cua tibant i la seva cara plena de pigues estava somrient.

—Ei Franz, has vingut. Al final no sabia si la teva germana et deixaria. Com que l'altre dia et va renyar la senyo.

—No li va fer gaire cas la meva germana. I al final tu has vingut amb la Laia, no la suportes.

—Deixa-la, és petita.

—Ja... Però no sap estar-se calladeta sempre em fa les mateixes preguntes.

—«Fans» on és el teu papa?

—Ho veus, ja t'ho deia jo, mai para, sembla que ho faci per burxar.

—«Faaans» on són el teu papa i la teva mama? —no suportava aquella nena xerraire, sempre preguntant coses. Sempre les mateixes—. On són?

Normalment no li contestava si hi havia adults aprop, sempre es posaven aprensius amb mi, tot i que jo no sabia què volia dir aprensiu.

—Au, va, contesta-li o ens estarà burxant tota l'estona —la Magda era massa permissiva—. Hem de passar la resta del dia amb ella així que més val que la tinguem contenta.

—Està bé, d'acord —em vaig ajupir—. Mira Laia, el meu papa i la meva mama van morir quan jo era petit en un accident de cotxe. Ara estan enterrats al cementiri de darrera l'església. Ho entens?

Ella va fer que sí amb el cap, però va posar cara de pensativa.

—Què «sinyifica» que «etàn mots»?

—Vol dir que ja no hi són, com si fossin molt lluny d'aquí i no poguessin tornar mai més. I ara anem a buscar el Joel, Magda.

—Sí més val que hi anem.

El Joel vivia més aprop que nosaltres de la bassa i ens esperava a casa seva. Era un noi baixet i grassonet i d'aire setciències. Tot i això mai no t'hi trobaves malament amb ell.

Vam arribar amb facilitat a la cantonada de la seva illa de cases, tot seguint el passeig vora el mar.

—Joel! Joel! —cridava la Magda—. Som nosaltres, baixa!

Quasi immediatament la porta de casa del noi es va obrir i en va aparèixer ell amb una gorra de plàstic groga, una camiseta de tirants cenyida a les seves corbes i uns pantalonets igualment petits. Duia una motxilla a l'esquena de la qual sobresortia un gran caça-papallones.

—Mare meva! Quina cosa més gran! Ja podràs amb ella? —va dir la Magda tota excitada—. Me la deixaràs provar, oi?

—Hola, Joel —li vaig dir jo amb un somriure—. Preparat per l'aventura?

—Oi i tant que sí! La mama m'ha preparat uns sandvitxos perquè pugui passar tota la tarda amb vosaltres.

—«Hoda», Joel. Sóc la «gemana» de la teta. Es diu «Maguida»

—Sí, ja ho sé —va dir en Joel amb un somriure.

—Anem, nois! —va cridar la Magda alhora que ens feia un gest amb la mà—. Cap a la bassa hi falta gent!

L'excursió fins a la llacuna no va ser gens accidentada, en contra del que m'esperava. Ni tan sols vaig caure. La Laia però, si que va tastar el terra un parell de cops, tot i

això no va plorar i tret de la seva xarrameca intel·ligible, no va molestar gaire. En Joel va demanar per descansar una estona un parell de cops i ens vam endarrerir una mica per aquest motiu. Igualment, però, a les cinc ja érem a La Bassa del Vell que Prega. Les cigales cantaven ben fort allà enmig del bosc.

La bassa era d'aigua cristal·lina, amb un fons ple a vessar d'algues verdes i llefiscoses. Els voltants estaven plens de pins i el terra ho estava de les seves agulles. La calor es feia més xafogosa per moments, però en la nostra candidesa no ens n'adonàvem. La Magda digué:

—Au, ja hi hem arribat, agafeu els pots i a veure qui és el primer a agafar-ne cap —tots vam treure el nostre respectiu ex-envàs d'alguna conserva sense identificar—. A la de tres. Tres, dos, un, ja!

Tots vam córrer i ens vam treure les sabates a la riba de la bassa, deixant a la Laia sola i desemparada sota els pins. Ella, però, tota espavilada, no va permetre que li aixafés-sim la guitarra i se'n va anar a collir farigola i romaní.

L'aigua estava gelada tot i ésser a ple estiu. Però no res m'impediria d'agafar almenys un capgròs. Vaig estar buscant-ne un arreu de la bassa i cada cop que veia alguna cosa moure's l'agafava, trobant-me amb tot tipus d'éssers aquàtics a excepció dels capgrossos.

El Sol ja s'estava ponent i encara no n'havíem trobat cap. El Joel ja s'havia donat per vençut feia estona i estava endrapant tranquil·lament. La Magda era persistent i no es rendia de cap de les maneres. Jo tampoc.

Vaig copsar de reüll una taca negra fent bombolles a la superfície de l'aigua prop del vell-pedra. M'hi vaig acostar, enfonsant-me cada cop més en les profunditats de la bassa, i notant sota els meus peus algues llefiscoses més denses. Allà al costat n'hi havia un munt i ràpidament vaig moure el colador per atrapar-ne algun. D'aquella munió de peixets negres tan sols vaig poder agafar-ne un. Immediatament vaig agafar el pot i el vaig omplir d'aigua per posar-hi el capgròs. Eren ben bé les vuit i mitja o així, ja que el sol començava a envermellir-se.

—Magda! Comença a ser hora que tornem! —li vaig cridar—. Aquí hi ha capgrossos vine, que n'agafes un i ens n'anem.

—Allà!?! Ara vinc! —va apropar-se corrents—. On? —va dir xiuxiuejant—. On són?

—Fa un moment eren aquí.

Ja no hi eren, però per sort jo en tenia un. Vam sortir de l'aigua, la Magda fent morros i jo més feliç que unes pasqües.

—No és just —deia ella—, jo hauria d'haver tingut cinc capgrossos almenys —va xiuxiuejar, per després seguir remugant en veu massa baixa com per sentir el que deia.

La Laia i el Joel estaven adormits sota un pi, l'un al costat de l'altre, i ella amb tot de flors i branquetes oloroses a la mà. Ell hi tenia un tros de sandvitx envaït per les formigues. Els vam despertar sens cap cura i vam començar a fer camí. Eren ben bé les nou quan vam arribar de bell nou al parc de davant de casa i la Magda i jo ens vam acomiadar.

Les llums de casa eren enceses i això volia dir que l'Ona era a casa i devia tindre el sopat preparat ja. Vaig trucar al timbre i ella em va obrir de seguida.

—Quasi fas tard marrec —em va dir amb un somriure d'orella a orella—. Has caçat res? Un capgròs potser? Au va anem a taula, que ja està parada i sopant m'ho expliques.

La meva germana sempre m'havia fet de mare. Els nostres pares van morir quan ella en tenia quinze i jo era un bebè de mesos. No teníem família. L'Ona, però, mai es va donar per vençuda i va portar endavant la casa ella soleta i sense ajuda. Es va posar a treballar de seguida i ara ja era secretària de l'Alcalde, i com que en aquella illa mai hi passava res tenia molt poca feina i un bon sou. Jo me l'estimava molt.

Aquella nit teníem crema de carabassa per sopar, i va resultar deliciosa. Tan bona que no vaig badar boca fins haver acabat. Un cop el plat era buit li vaig explicar a l'Ona tot el que m'havia passat, fil per randa. Llavors vaig anar corrents a la motxilla i vaig agafar el pot.

—El veus? A que és maco. M'ha costat d'agafar, eh?

—Oh, sí, Franz, és molt maco.

—Creus que es farà granota algun dia?

—Oh i tant, segur que sí, però ja saps que li donaràs de menjar? Els capgrossos també mengen.

—No en té prou de veure aigua tot el dia? Jo quan bec molta aigua se'm passa la gana...

—No, Franz, no crec que en tingui prou, però ja ho buscaré a la xarxa, demà a l'oficina, et sembla bé?

—Sí! I quan sigui granota la tornarem a portar a la bassa amb les seves amigues!

—Així m'agrada.

Aquella nit vaig dormir la mar de feliç i content. Metre somiava, però, vaig sentir un soroll que em va despertar. Una veu rogallosa i metàl·lica va cridar:

—Aquí n'hi ha un altre! Senyor, l'agafem, oi? —no es va sentir resposta—. D'acord, senyor!

Es tractava d'un home amb una mascareta antigàs i unes ulleres negres acoblades a un casc de metall gris. Duia també tota una armadura militar articulada i plena d'esclètxes. Em va agafar violentament i jo em vaig desfer de les seves grapes traient-me la samarreta del pijama.

Amb l'esvalot vaig donar un cop a la taula i el pot del capgròs va caure a terra. Em vaig quedar paralitzat mirant al terra, tota l'aigua xuclada per la moqueta i el capgròs donant salts desesperadament. En aquell moment de guàrdia baixa, el soldat m'agafà de la cintura i em portà a l'esquena. Va sortir de casa donant un cop de peu i esbotzant la porta del rebedor. Vaig copsar per casualitat la imatge de la meva germana estirada al sofà amb el seu pijama tacat d'un líquid vermell fosc i els ulls oberts. Des d'aquell instant em vaig quedar completament quiet i ja no vaig oposar resistència. L'última cosa que recordo era una gran nau de color de ferro, amb uns grans ulls de vidre gegants a la part davantera que brillaven intensament, amb una rampa que li descendia de la boca com si fos una llengua i unes ales fixes amb motors de propulsió a ambdós costats.

A vegades un capgròs no es fa mai granota, si li talles les potes mai arriba a perdre la cua i les brànquies i mor al cap de poques setmanes, quan totes les seves germanes ja s'han fet granotes. D'altres vegades un capgròs prou fet pot sobreviure si el treus de l'aigua abans d'hora tot i que la majoria de vegades no resulta bé.

Vaig despertar-me tres o quatre hores més tard. Era dins la nau, amb la meitat del pijama i ple de blaus. Em trobava dins d'una cel·la molt petita amb la Magda i altres nens que no eren del poble. Ella plorava desconsoladament amb els mocs regalimant-li pel nas. Els altres nens, totalment esquelètics ens miraven als dos. Jo a un primer moment no acabava de comprendre la situació. Al cap de pocs segons, però, també plorava però més subtilment que la Magda que feia sorolls cada cop més forts. Em vaig agafar els genolls i me'ls vaig apropar al pit i hi vaig posar la cara, plorant silenciosament.

L'estança era freda i esgarrifances contínues em posaven la pell de gallina. Jo però no me n'adonava ja que únicament podia pensar en la successió de fets que havien transcorregut hores enrere. La Magda havia deixat de plorar i s'apropava gatejant cap a mi, jo no me n'adonava.

—Franz? Franz?

Es va arraulir al meu costat i es va quedar adormida amb el cap reposat sobre la meva espatlla. El cap em donava voltes fins que em vaig dormir un altre cop. No vaig somiar res, o no vaig recordar els meus somnis.

Em despertà un soroll de dringadissa metàl·lica. Algú estava donant cops contra els barrots de la cel·la. Era un soldat, amb uniforme militar, que donava cops amb una tassa de metall contra els barrots mentre dibuixava un somriure malèvol. El vaig mirar directament als ulls sense cap mirament i ell em va escopir un:

—Què cony mires marrec fastigós!?

La Magda es va despertar mentre el soldat tornava al seu lloc de treball. Em va mirar als ulls i no va dir res. El silenci es va fer incòmode al cap de pocs segons però cap dels dos tenia res a dir. Els altres nens, que aparentment estaven morts, només dormien i això es confirmava per les respiracions forçades i els roncs forts i potents.

—On creus que som? —va dir ella finalment.

—No ho sé.

—Han deixat la Laia allà. I tampoc no he vist el Joel, creus que estaran bé?

—No.

El silenci de nou va omplir l'estança i a cada moment em sentia més petit i més poruc. Vaig començar a tremolar nerviosament. Tenia els peus gelats i entumits a causa de la freda superfície metàl·lica que hi havia a sota. De fons, per sobre dels sorolls dels adormits, es sentien els rumors de motors d'avió. La paret de la meua esquena era igualment freda i tremolava ella també, però regularment. Una ferum de vàter ho empudegava tot grotescament. Davant els barrots de la cel·la hi havia un passadís, jo era al fons de la gàbia. A la meua dreta hi havia un urinari de color

marró del qual vaig apartar la mirada ràpidament. A l'esquerra dos nens de pell morena vestits amb parracs i amb costelles inflades estaven dormint un al costat de l'altre.

Un noi jove va passar fregant el terra i va deixar caure mitja barra de pa a través dels barrots, la Magda i jo ens vam acostar ràpidament a ella i ens la vam partir. Sense adonar-nos-en havíem estat quasi dotze hores sense menjar res de res. Estàvem famèlics i ens vam llençar al pa. El noi fregant va tornar a passar i va xiuxiuejar:

—Jo de vosaltres procuraria portar-me bé i fer tot el que us diguin. Us poden matar de gana, con estan fen a aquests pobres. Ara vindran a buscar-os, sobretot digueu-los senyor, d'acord?

Ni tan sols vam tindre temps d'assentir que ja havia desaparegut.

Es van sentir uns passos feixucs i durs al passadís. Es tractaven dels passos d'unes botes feixugues amb punta metàl·lica. Pel cantó de la cel·la va entrar un home acabat d'afaitar, de cabells rapats pràcticament al zero pels costats i realment curts per la zona superior. Eren grisos i rígids. La seva cara estava plena d'arrugues però no traspuava simpatia com l'àvia de la Magda, que era una dona meravellosa. La seva cara m'hi va fer pensar en aquella dona, però un altre dels seus passos em va despertar del meu endinsament en els records. Tenia un cos digne d'un armari, completament recte i estirat. Els seus braços eren més gruixuts que les meves cames i les seves cames eren més grosses que el meu cap.

—Sóc el tinent Jericó Rosenberg i a partir d'ara seré senyor, d'acord marrecs?

—Sí —vaig dir tímidament—, senyor.

—Sí, senyor.

—Ara segueix-me, a partir d'ara sereu XY vint-i-u i XX tretze, d'acord soldats?

—Sí, senyor —vam dir tots dos alhora.

—No us he sentit mocosos esquifits!!

—Sí, senyor!

Tots dos estàvem espantats terriblement però jo vaig acceptar el meu sobrenom de XY vint-i-u sens qüestionar-ho ni per un moment, només pel que el noi de la barra de pa m'havia dit. No volia buscar-me problemes i molt menys morir de gana. Estava tant aterrat que ni tan sols podia moure'm del terra i la Magda, vull dir la XX tretze estava igual.

—Aixequem-vos nyaps menyspreables i segueix-me!

Va començar a caminar i al cap d'un moment, mentre ens aixecàvem, es va girar de cop i ens va mirar fixament, amb aire de superioritat. Llavors hi vaig caure:

—Sí, senyor.

—Sí, senyor —va fer la XX tretze al cap de pocs segons, adonant-se del nostre error.

Va grunyir i va posar-se a caminar a pas accelerat i amb gambades tan grans que havíem de córrer per no perdre'l. Els passadissos eren tots iguals i no hi havia cap mena de senyal ni cap finestra. M'era totalment impossible guiar-me per aquell laberint de planxes d'acer i llums fluorescents.

De cop vam arribar a una zona tota plena de soldats amb el mateix uniforme que el de la tassa d'aquest matí i la majoria es posaven rígids i alçaven la mà fins al front quan es creuaven amb el capità. Jo em vaig començar a espantar, tement que qualsevol d'aquells soldats fou el que m'havia segrestat la nit passada i em tornés a agafar. Tot i això no em separava dels talons de Rosenberg.

En pocs minuts ja érem a una sala molt il·luminada amb una finestra al fons i un home amb una bata blanca i unes ulleres.

—Marrecs, saludeu al doctor O'hara!

—Hola —vaig dir jo.

—Bon dia, senyor —va dir la XX tretze.

El capità ens va mirar de reüll i amb mala cara, a punt de dir-nos alguna cosa quan el doctor O'hara el va interrompre.

—Veni, petitons —va dir am un somriure, no em vaig fiar d'ell, però la Magda, dic la XX tretze sí que ho va fer—, vine petitona. Vols un caramel?

—Sí! —va dir ella entusiasmada—. Gràcies, gràcies. Quan ens tornaran a casa? I la meva germaneta?

—Calla, nena insolent —va cridar el capità Rosenberg—, així no se li parla a una eminència com el doctor O'hara.

Li va donar una bona bufetada i ella va caure al terra plorant amb el caramel a les mans ben agafat. El doctor O'hara ni tan sols no es va moure ni va fer cap gest de llàstima, ja sabia jo que no era de fiar. El seu to va canviar dràsticament de dolç a autoritari:

—Això no era necessari capità, ara seran més difícils de controlar.

—Bajanades —va dir el capità.

El doctor era un home alt i grassonet, amb ulleres i bigoti espès, celles canoses i calvície incipient. Imposava, però no físicament, per agressivitat, com el capità, sinó mentalment: sabia que ell sabia que et podia controlar perfectament perquè ell era més intel·ligent que tu. Era una sensació espavoridora. Senties com si t'examines amb la mirada, i el pitjor es que feia un moment semblava un home d'allò més amable i simpàtic. Feia venir esgarrifances.

El doctor O'hara va anar fins al fons de l'estança, on hi havia un parell de carrets platejats amb tot de calaixos molt fins. Va obrir un dels calaixos i en va treure una mena de pistola, però en comptes de canó tenia dues agulles i era tota blanca.

—L'agulla pneumàtica, això m'encantarà —va fer el capità Rosenberg en un to morbós i un somriure despreciable—. Creu que li farà mal doctor?

—Calli —el somriure va desaparèixer de la cara del capità—. No necessito els seus comentaris per treballar.

Rosenberg va remugar alguna cosa mentre O'hara agafava la XX. Ella es resistia i jo també ho hagués fet. El cert és que estava completament paralitzat i quasi catatònic. Feia tanta estona que ningú em mirava ni em deia res que tenia la sensació d'estar veient una pel·lícula de la qual podria sortir només girant-me i obrint la porta del darrere,

i que a l'altre banda hi hauria casa meva amb l'Ona asseguda al sofà i el meu capgròs amb unes potetes diminutes a cada cantó del cos.

Res més lluny de la realitat.

I m'ho va provar el fet de que la XX s'estava pràcticament esquinçant la veu de tant cridar quan el doctor li va clavar l'agulla al braç. Alguna cosa es va encendre dins el meu cap i em vaig posar a plorar desconsoladament i fent una cridòria magna. Em vaig caure de cul a terra i allà vaig seguir somicant mentre el nas començava a regalimar-me. El capità em va agafar sobtadament de sota l'aixella, em va aixecar bruscament i em va donar una gran bufetada. A l'instant vaig callar mentre notava com se m'entumia la galta.

—Tanca la boca, marrec.

Em va xiuxiuejar, amb un aire sever. El doctor ni tan sols s'havia detingut en la seva tasca i la XX seguia cridant i començava a intentar donar cops de peu i a desfer-se de la doble punxa de l'agulla pneumàtica.

—Rosenberg, foti el favor d'aguantar-me aquesta nena.

—Sí, senyor! —va dir ell amb emoció.

Automàticament es va llençar a la XX i amb una mà li va engrapar les capes mentre amb l'altre li agafava el braç que tenia lliure de l'agulla. Pocs instants després, el doctor va retirar-li la pistola del braç i de la ferida va començar-li a rajar sang. Ell va donar-se la volta, impassible, i va agafar d'un altre calaix una gasa i una mica d'esperadrap. Li va prémer la gasa contra el braç i li va enganxar. Durant tot

aquest procés jo havia restat totalment immòbil mentre notava com la galta se m'unflava i començava a calentar-se.

—Ara porti el nen —va dir el doctor—. I més li val que aquest no plori.

Jo quasi ja no n'era conscient però la Magda, vull dir la XX, encara plorava amb la boca ben oberta i els ulls vermellors. Les seves galtes estaven plenes de llàgrimes i del nas a la seva boca un gran canal de moc transparent. Més que donar-me pena em feia fàstic tota aquella viscositat per sobre de la cara d'algú. En Rosenberg, però, em va treure de la meva ment agafant-me bruscament i portant-me fins al doctor. M'agafava sota l'aixella amb tanta força que notava com si en qualsevol moment se m'hagués de dislocar l'espatlla.

El capità em va col·locar davant del home vell amb bigoti. Aquest havia deixat la pistola damunt de la calaixera amb rodes i en comptes d'agafar-la va obrir un dels calaixos i en va treure una mena de tub de vidre de deu centímetres de llargada i amb les bases de metall. Per dins del tub s'hi veia un líquid groguenc i un parell de boletes de metall flotant-hi.

El doctor va agafar la pistola i de la zona del carregador en va extreure un tub igual però buit, tothom restava en silenci. Fins i tot la XX s'havia quedat completament callada. Tots em miraven de fit a fit. Jo em sentia envaït i paralytitzat. Com si estiguessin examinant cadascun dels meus moviments. Era una sensació encara pitjor que la

mirada freda i calculadora del doctor. O que la severitat i agressivitat incontrolable del capità. Però sens dubte el pitjor era que la Magda, vull dir la XX, també em mirava. I jo la vaig començar a mirar fixament. Poc a poc semblava que els seus ulls es perdessin en la llunyania fins que es va caure a terra, desmaiada.

En un moment vaig girar el cap en direcció a la pistola d'agulla pneumàtica i la vaig veure a un dit de la meva pell. Tota aquesta se'm va posar de gallina i el pèl del clatell se'm va eriçar. L'home la va apropar amb violència i les dues se'm van clavar directament al teixit muscular. Tot i que això feia molt de mal vaig poder mig controlar-me i no gemegar, només plorar. Però quan O'hara va prémer el gallet el dolor es va fer insuportable i la cara se'm va deformar fins a un punt desconegut. Tenia el front corrugat i la barbata contreta. Les parpelles tancades amb tanta força que notava com em pressionaven els glòbuls oculars, i durant aquell interminable i tant dolorós procés, en el qual notava aquell líquid traspasant-me la pell vaig sentir un mal encara pitjor. Aquelles dues càpsules que havia vist flotant enmig del líquid van passar a través de les agulles una darrera de l'altre i llavors el dolor va arribar al seu sùmmum. Em vaig desmaiar bruscament.

A vegades un gripau arrugat i berrugós pot arribar a menjar-se els seus propis capgrossos o els de qualsevol altre. I hi poden haver totes les granotes i gripaus que vulguis en contra d'això però no faran res, perquè si ells

fossin el gripau també menjarien capgrossos. Fàcils de caçar, i ben gustosos. Més enllà del canibalisme es tracta de comoditat. Quin problema hi ha a menjar-se un capgròs sense mare ni pare ni res que els protegeixi? Ningú no dirà res.

Em vaig despertar amb el braç esquerre, on m'havien clavar l'agulla, embenat i entumit. Tot jo estava entumit però aquell braç encara ho estava més. Em trobava en una espècie de clínica, estirat a un llit d'hospital, amb llençols blancs i olor a desinfectant. Em vaig intentar moure i em vaig adonar de que portava una mena de tub que se m'endinsava pel nas. El notava a través de tota la meva gola. Era repugnant. Tot i això no em vaig atrevir a tocar-lo per por a ferme mal. Vaig fer un crit que em va sortir gutural, greu i maldestre.

Al cap de pocs segons una infermera amb cabells rinxolats i rossos i amb un somriure d'orella a orella em va vindre a veure.

—Hola, rei. Espera que et treure aquesta coseta del nas. Queda't quiet —jo vaig obeir i ella, amb molta cura i delicades em va treure el tub sense fer-me cap mal—. Que t'he fet mal amor meu?

—No —vaig tossir un parell de cops perquè tenia la gola resseca—. No, estic bé

Ella se'n va anar caminant mentre movia els malucs i jo intentava empassar saliva per desfer-me d'aquella sensació de sequedat a la boca. Em vaig intentar incorporar però no ho vaig aconseguir. Estava massa dèbil. Vaig notar-me,

durant el moviment, una cosa estranya on hi hauria d'haver hagut els meus calçotets. Vaig aixecar el llençol amb cura i amb esforç i vaig veure que portava uns bolquers. Em vaig notar envermellir de sobte. Feia uns moments, tot i que no me n'havia adonat, tenia la vista emboirada i ho vaig comprovar quan les zones més allunyades de l'estança van començar a enfocar-se i per primer cop vaig veure bé el lloc on era. Es tractava d'una sala petita, amb parets, terra i sostre del mateix metall que la resta de la nau i uns llums fluorescents al capdamunt de la sala. La meva no era la única llitera de l'habitació; n'hi havia dos més al meu cantó de la sala, una a cada costat de la meva i dues més a la paret del davant, quedant una davant de la meva i l'altre davant de la de la meva dreta. La llitera de davant a la dreta, la del racó, estava ocupada per un altre nen, que jo no coneixia. La infermera va tornar obrint la porta que quedava a la dreta de la meva llitera, al fons de la sala i se'm va apropar amb un got de llet.

—Té, no és gaire fresca i està bastant aigualida però t'anirà bé. Te l'he escalfat.

Certament, estava calenta, per no dir bullint, però el meu cos agraiïa amb tota la meva ànima aquell got de líquid celestial. Me'l vaig empassar de pressa i sense preocupar-me gaire i quan me'l vaig acabar vaig notar una cremor increïble a la llengua i a la gola, alhora que una bola de foc em descendia l'esòfag fins que a l'estómac la vaig deixar de sentir. Em vaig veure incapaç de dir gràcies, doncs tot el meu aparell bucal estava escaldat.

—Au, vine, que et portarem al lavabo perquè et canviïs —era massa amable per al meu gust, i feia pudor de socarim, però no em vaig queixar i vaig acceptar la seva mà, que m’ajudava a aixecar-me—. Has estat uns quants dies adormit i per això et costarà bastant moure’t al principi però ja veuràs com de seguida, en un o dos dies, et trobaràs millor.

Em va agafar fermament per l’aixella del costat esquerra mentre m’aguantava la mà del costat dret. Jo quasi no podia ni moure’m i de fet ella feia tota la força. Vam sortir de l’estança i vam arribar a un passadís com els que havia vist abans. Metà·lic, fred, sense finestres... Vam girar a l’esquerra i vam entrar per la primera porta que hi havia. Era un lavabo. Hi havia un vàter amb una samarreta blanca i uns pantalons, tipus texans, també incolors.

—T’explicaré què farem. Quan t’hàgim tret el bolquer et banyarem —va assenyalar una mampara que hi havia darrera meu—, t’assecarem i et vestirem —deia mentre em treia el bolquer, sense deixar d’aguantar-me amb l’altre braç—. Et costarà molt moure’t però intenta-ho. Quan t’hàgim rentat et portarem a la infermeria un altre cop i dormiràs una miqueta tu solet. Si tens cap problema digue-m’ho. Ah, i jo sóc l’Anna. Ho has entès?

—Sí, senyor... Vull dir senyora —vaig xiuxiuejar amb una veu polsosa.

—No fa falta que em diguis senyora —va fer un somriure.

Em va acabar de treure el bolquer i em va agafar del pit i em deixà a la banyera. Va posar-hi el tap i va obrir l'aixeta d'aigua calenta i la de l'aigua freda. Un raig d'aigua tèbia em queia entre els turmells i era bastant agradable. L'Anna va agafar el bolquer el va doblegar i el va llençar a una paperera. Jo me la mirava encuriosit. Em semblava estrany que una dona tan amable com ella estigués a la mateixa nau que el capità i el doctor. Llavors li vaig preguntar:

—On és la Magda? Vull dir la XX... em... dotze? O tretze...

—Ah, l'altra nena que venia amb tu? Està a la infermeria de nenes. Quan els dos us poseu bé us podreu tornar a veure. Però jo de tu no faria gaires preguntes als grans, no els agrada. I els hi fan coses molt dolentes als nens que fan coses que no els hi agraden.

—Ja... El noi de la barra de pa ja m'ho va dir que els maten de gana —vaig xiuxiuejar.

—Què? —va dir ella—. Has dit res?

—Em... No, no.

Vaig pensar que potser no era prudent explicar-li res d'aquell noi. Potser es podria ficar en problemes per culpa meva.

—I el capità Rosen... no sé què —l'aigua ja m'arribava al coll—, l'aigua, l'aigua!

—Ja vaig, ja, perdona —va tancar les aixetes—. No sé on és el capità —va dir amb una cara fosca, i trista.

Va agafar una ampolla de sabó i en va tirar una mica a l'aigua, i damunt meu. Va agafar una esponja i sense gaire

delicadesa em va començar a netejar per tot el cos. De dalt a baix. Em vaig sentir bastant humiliat però era completament incapaç de oposar cap resistència. Cada cop em fregava més fort, i la seva expressió es tornava més obscura. Vaig desconnectar-me de la situació.

Tota aquella aigua a la banyera em va recordar a La Bassa del Vell que Prega. Els capgrossos, les algues, la Magda, l'Ona, aquella nit... Alguna cosa em va començar a prémer el pit. Vaig començar a plorar, de nou, un cop més.

—Ho... ho sento si t'he fet mal... Perdona —la infermera es va eixugar unes llàgrimes; tots dos havíem estat plorant, cadascun per la seva tragèdia—. Perdona si he t'he rentat massa fort, és que... No estaves plorant per això, oi? —va posar cara de preocupada i em va deixar a l'aigua—. Què et passa, petitó?

—No —vaig xarrupar els mocs—, no res...

—Està bé.

Va continuar rentant-me i quan vam acabar em va assecar amb una tovallola aspra. Amb més cura i amor em va vestir. Jo estava molt cansat, i no sabia perquè. No havia fet cap moviment ni esforç gaire gran, però em notava tot el cos entumit. Les parpelles començaven a tancar-se'm i fins i tot vaig ser incapaç de donar quatre passes amb l'Anna subjectant-me i aguantant tot el meu pes.

—És normal que estiguis cansat. Has estat uns dies en una espècie de coma i els músculs se t'han atrofiat però en uns dies ja estaran millors.

Llavors em vaig adormir.

Em vaig despertar l'endemà, mort de gana, però amb més forces. Vaig fer un gemec, i l'Anna entrà per la porta al cap de pocs segons. Portava una bata blanca bastant senzilla però amb el gravat d'una mena d'escut d'armes a la pitrera. El dia anterior també el devia portar però no me'n vaig adonar.

—Què és aquest escut que portes? —la meva veu sonava més forta que ahir però encara no estava restablerta—. Ara que ho penso, qui sou?

—Em... —va posar cara de circumstàncies—. No estic autoritzada a dir-t'ho. Però no et preocupis, aviat t'ho diran, o...

—O què?

—És igual. A veure com estàs —va retirar-me el llençol i va començar a examinar-me diferents parts del cos—. Avisa'm si et faig mal.

—Tinc gana.

—Oh, això és bo. Ara et portaré alguna cosa.

Va anar cap el racó esquerra de la sala, que estava tapat per una cortina. Es van començar a sentir uns petits xiulets i sorolls de màquines. Provablement un microones. Em vaig mirar el braç esquerra, a la ferida. Estava embenada però no hi notava cap mal.

L'Anna va tornar amb una safata amb un plat de sopa i un petit bistec amb algunes verdures congelades. El va deixar a la tauleta de nit que hi havia al costat del llit. Em va ajudar a incorporar-me i em va posar la safata a la falda. M'anava donant cullerades de sopa: primer agafava

la sopa amb la cullera, després la bufava i tot seguit me la portava a la boca.

—És bona? —va fer un somriure—. No fa falta que menteixis, sé que és fastigosa. Però...

Algú va esbotzar la porta i aquesta es va obrir. Era el capità Rosenberg. Automàticament l'Anna va deixar caure la cullera damunt el plat i em va esquitxar de sopa. Es va emportar la safata i es va quedar a l'altre costat de la cuina.

Darrere el capità hi havia el doctor O'hara i un altre noi, jove, ros, i blanc com la ferina. Alt i prim com un fideu. Tenia cara de males puces i ell també portava un uniforme de camuflatge com tots els homes d'aquell passadís que ara em quedava tan lluny en la memòria. Parlaven entre ells en un idioma que no vaig saber identificar. El capità em va assenyalar amb la mà. El noi ros va llençar-me un somriure macabre. El capità Rosenberg se'm va apropar junt amb el doctor O'hara.

—Com estàs? —va dir Rosenberg.

—Eh... Bé, senyor.

—Que educat és el noi, oi? —va comentar el soldat ros.

El doctor O'hara va fer cas omís de la seva xerrameca i es va atansar al meu llit. Instintivament em vaig apartar d'ell, però seguia estant massa dèbil com per que el meu moviment resultés mínimament efectiu. Em va engrapar del braç on hi tenia la ferida i me'l va desmenbar. Em va començar a examinar amb mans poc curoses la crosta i els voltants, inflamats. Tenia bon aspecte però em feia mal quan m'ho tocava. Va deixar anar una paraula que no

vaig entendre i el noi ros, que devia ser el seu ajudant va treure's una xeringa d'un maletí que duia a les mans, de color negre.

El doctor va agafar-la sense ni tan sols mirar al noi i me la va clavar a la zona inflamada. En va extreure, molt lentament, un líquid de color ataronjat, semitransparent. Va tornar a fer comentaris en la seva llengua. Em començava a intranquil·litzar. Un cop la xeringa va ser plena, el doctor i el seu ajudant se'n van anar tal i com havien vingut.

—Bah, aquests estrangers, vénen del nord. No fan més que parlar en el seu idioma tot el dia. A vegades fa un cosa eh, marrec? Vaig a veure a la senyoreta Anna.

Va fer una rialla tènica i se'n va anar darrere la cortina. Em va semblar massa amable.

Mentre restava allà estirat el noi de l'altre llitera, va començar a donar voltes en somnis. Es movia sota els llençols com una baldufa. M'havia quedat totalment quiet mirant-lo. Feia un aspecte que donava pena. Tot brut i amb la cara xuclada i els cabells greixosos. Mentre em quedava bocabadat pensant d'on deuria ser aquell noi vaig sentir sorolls a l'altre costat de la sala. L'Anna va fer un petit gemec i em va semblar que el capità la feia callar. Alguna cosa de vidre va caure a terra. Van estar fent soroll uns quants minuts i després el capità va sortir de darrere les cortines amb un somriure i cordant-se la camisa mal posada. Se sentia la infermera plorar, intentant no fer soroll.

Els dies van passar sense més incidents. El noi seguia en coma, segons m'havia explicat l'Anna i jo vaig recuperar

totalment la mobilitat, la veu i les forces. Encara estava en observació, però. Estava fent els exercicis que m'havia manat la infermera (alguns plecs de cames i moviments de torsió dels braços i els canells) quan aquesta va entrar per la porta amb un uniforme igual que el dels soldats però de la meva talla.

Mai no hi havia parat gaire atenció, a cap d'aquests, però ara m'hi vaig fixar millor. Camises de color verd alga i pantalons llargs caquis. També duia unes bambes de color negre sobre la pila de roba.

—D'aquí a una estona hauràs d'anar amb uns senyors, i segurament ja no ens tornarem a veure, segurament, però si algun dia et fas mal o et poses malaltó em vindràs a veure. Ho has entès. Sobretot digue'ls *senyor*. D'acord?

—Sí, senyoreta Anna.

—Així m'agrada —em va fer una carícia a la galta.

Uns instants després que acabés de cordar-me les sabates algú va obrir la porta. No es tractava ni del capità Rosenberg ni del doctor O'hara ni del seu tètric ajudant. No era ningú que hagués vist abans i tot i això tenia un punt de persona coneguda. Alguna cosa familiar en la seva mirada. Llavors hi va caure. Era l'home que aquella nit l'havia segrestat. Amb un uniforme de camisa i pantalons, i una gorra, però sens dubte era el mateix. La seva veu resultava increïblement terrorífica per mi. Era com si cada vocal i consonant que feien els seus llavis fos un recordatori d'aquella traumàtica i llunyana nit.

—Hola —va dir, gaudint de cada lletra com si es tractés d'una gota d'ambrosia.

Immediatament vaig caure a terra, de cul. Enmig del passadís vaig començar a moure'm i arrossegar-me en direcció contrària. Les llàgrimes tornaven als meus ulls i el dolor al meu cos. Notava cada antic blau com si encara romangués al meu cos. L'Anna, però, a diferència de com es va comportar amb el senyor Rosenberg, va mantenir-se ferma, em va agafar de sota l'aixel·la amb delicadesa i em va aixecar. S'ajupí per posar-se a la meua altura i em va eixugar amb cura les llàgrimes dels ulls mentre em deia a cau d'orella:

—Sigues fort, i no deixis que et vegi plorar.

Per un moment el rostre de l'Anna es va desdibuixar i es va transformar en el de l'Ona. Només allò ja em va donar força per resistir-me. Tots els records que fins ara mai havia valorat suficient em van vindre a la ment. Fins i tot el gust de la sopa de carabassa.

Aquell home va esborrar el somriure de la seva cara i una cicatriu al costat del seu ull esquerre es va fer visible. Tenia el cabell curt i morè, clar.

—Segueix-me —va dir ell severament.

—Sí, senyor.

Va fer un soroll de queixa, un so gutural. Va donar mitja volta i el vaig seguir amb un nus al coll que pràcticament no em deixava respirar. Vam travessar la porta de la infermeria i vam continuar avançant pel passadís, tombant a la dreta. A partir d'aquí ja em vaig començar a perdre: primer

a la dreta, esquerra i esquerra? O potser era esquerra dreta i esquerra? Entre el meu nerviosisme, que, de fet, era por dissimulada per un coratge imbuït per unes paraules vanes, i uns records que semblaven més feliços del que ho havien sigut; i la poca atenció que prestava realment als passadissos i les direccions que agafàvem, vaig perdre al cap de pocs minuts.

No sabia ben bé si havíem passat cinc, deu o potser vint minuts caminant pels túnels metàl·lics il·luminats escassament, però el fet és que vam arribar clarament a una zona completament diferent: finestres en un dels dos costats, ulls de bou de fet, des dels quals es veien els núvols volant per damunt del mar. Era un dia clar, i l'oceà estava d'un color blau cel meravellós. Vaig pensar: «Malaguanxada! Jo podria ser-hi allà, banyant-me amb...» Tots els records tràgics van reaparèixer, junt amb el record de la Magda, la ara coneguda com XX tretze. Quin nom més poc adequat li havien posat.

Amb tots aquells pensaments rondant pel meu cap m'havia quedat embadalit mirant la finestra i aquell soldat em portava ben bé trenta metres d'avantatge i vaig haver de córrer per no perdre'l. Estava empaitant-lo quan es va parar de sobte i de fet quasi m'hi estampo.

—Queda't callat i no parlis —em va fer una mirada inquisitiva.

—S-ss-sí, senyor!

Va respirar fondo i unflant el pit va obrir la porta.

—Senyor tinent, li porto el pacient vint-i-set.

—Ben fet! Aparti's i porti-me'l! De pressa.

El soldat em va empènyer des de darrere meu. Em va fer passar per la porta. A dins hi havia una estança molt gran i lluminosa. Hi havia una taula al bell mig de l'habitació, i la paret del fons era una gran finestra. Sobre la taula hi havia tot de mapes i plànols i a les parets uns grans marcs daurats amb papers que semblaven títols universitaris, o semblants. Darrere la taula hi havia un home vell i gras. Els plecs de la pell de la seva cara denotaven simpatia: arrugues al voltant dels ulls i a la comissura dels llavis. Tenia el cabell escàs i molt fi a part de totalment blanc. Els ulls estaven empetitits per una expressió de felicitat. Em va mirar, inspeccionant-me de dalt a baix.

—Mira quin noi et més maco tenim aquí. Oi que sí?

—Sí, senyor —vaig dir jo, tímidament. Ja no em refiava d'aquells que semblaven amables.

—Oh! I a més és un noi molt educat. Au, vine aquí. Vols un pastisset? Estan molt bons.

—Sí, senyor.

M'hi vaig atansar i vaig agafar un dolç que m'oferia. Embolicat en plàstic. El vaig obrir i me'l vaig menjar. Sense gaires ganes. Era dolç i tenia gust de xocolata. Estava una mica ressec però no vaig dir res, per precaució. Més em valia posar bona cara o em matarien de gana. Tal com va dir el noi de la barra de pa. Sempre ho havia tingut present des del dia que el doctor O'hara em va fer aquella visita a la infermeria.

—Bé, noiet. Saps per què et necessitem? T'ho ha explicat algú? Eh? Dignes.

—No, senyor.

—Oh, doncs llavors ja pots començar a preguntar! Vinga va, no tinguis por.

—Doncs... —vaig sentir el soldat, darrere meu, remugant alguna cosa—. Jo voldria saber... On és la Magda, la meva amiga? Eh... vull dir la XX no sé què

—Qui li ha posat un nom tan lleig? XX no sé què, no es un nom per una nena que segur que és molt maca. Dius que és amiga teva? —vaig assentir amb el cap—. Soldat! —va canviar completament el seu to de veu, tal com ho havia fet el del doctor en el seu dia—. Porti'm els expedients dels presoners de guerra que coincideixin amb la data del d'aquest noi. Quant fa? Quatre dies potser? Au!, de pressa.

—Sí, senyor! —va dir l'home tot girant-se amb pas accelerat, i sortint de l'estança.

—Bé, noiet. Tens cap més pregunta?

—Em... Em podria dir qui són? —em feia por que no volgués respondre'm, igual que l'Anna.

—Oh, ningú t'ho explicat, oi? Bé, som una mena d'exèrcit. Més o menys. No som propietat de cap país, sinó més aviat formem part d'una gran empresa. Ens dediquem... Eh... A guanyar diners per la nostra empresa. I a vegades hem de fer coses que no estan gaire ben vistes, però no més perquè sinó no tindríem cap benefici important. Ho entens?

—Sí, senyor. Però per què em necessiten? Jo... Jo només vull tornar a casa —vaig dir mig gemegant, mentre les llàgrimes tornaven als meus ulls.

—Au, va. No ploris, rei. No pots tornar a casa. Ara no hi ha ningú a casa teva —vaig començar a plorar més fort, recordant a la meva germana—. Au, vinga, tranquil·litza't.

—Vull la meva germana —deia somicant—. L'heu morta! Sou dolents! —deia entre gemec i gemec—. Vull tornar a casa!

—Calla! —em va donar una bufetada—. No veus que si et senten plorar et mataran? A mi tampoc no m'agrada segrestar nens petits, tot per poder vendre la vacuna i guanyar milions. Què importen els milions! Estem fent mal a gent! Quan vaig vindre aquí, com un soldat ras, jo volia fer-me ric, estafant els rics no matant els pobres i innocents! —em va mirar, jo era assegut al terra amb la galta vermella i els ulls vidriosos—. Jo... Ho sento. T'he fet gaire mal? Es que m'has fet perdre els nervis. I jo...

—Vacuna? —semblava que estava a punt d'obtenir alguna resposta, no deixaria escapar l'oportunitat.

—Em... Jo... No estic autoritzat a explicar-ho —van tornar a sorgir-me llàgrimes als ulls—. Està bé! Està bé! Però no ploris més, si us plau! A veure... Per on comencem? Et van injectar una coseta, oi?

—Sí —vaig dir jo, recordant aquella pistola i fregant-me el braç.

—Doncs això... Em... És una malaltia —vaig posar cara d'espant i ell de preocupació—. Però no ploris! També et van

injectar dues boletes petites oi? —vaig assentir— Doncs, serveixen, em... Et van posant una miqueta de medicina a la sang cada cert temps, perquè no et posis malalt.

—Llavors... Per què m'han posat aquesta malaltia?

—Doncs... —algú va trucar a la porta—. Endavant! —l'home em va mirar fixament als ulls i es va posar el dit davant del llavi en senyal de silenci—. Passi!

—Senyor, li porto els informes —era el soldat d'abans.

—Porti cap aquí! —el vell va fer un senyal perquè el soldat avancés.

Va estar-se una bona estona mirant les carpetes que li havia portat el soldat i li va xiuxiuejar alguna cosa a l'oïda. Uns instants després em va manar que el seguís i el vell, encara darrere la taula em va picar l'ullet.

Vam tornar de nou als passadissos silenciosos i més tard a aquells més foscos que no tenien finestres. Després de passar un bon tram ple de portes amb números, vam arribar a una amb el nombre dos-cents vint-i-set escrit al capdamunt d'aquesta. El soldat la va obrir, m'hi va empenyer i va tancar la porta sense dir ni un mot. A dins hi havia una finestra, al fons de la sala, petita, i una llitera a la banda esquerra de l'habitació, amb llençols caquis. Al llit de baix hi havia algú dormint. M'hi vaig apropar sense fer gaire soroll. Portava una samarreta de tirants, uns pantalons de camuflatge i unes botes tipus xiruca, de color negre mat. Estava d'esquenes i m'hi vaig apropar més per veure qui era. Semblava un nen de la meva edat. Ja estava tot just damunt seu quan es va girar, dormint. Era

la Magda! La vaig sacsejar perquè és despertés, agafant-la de les espatlles quan me'n vaig adonar de que li faltava el braç esquerre. Em vaig quedar paralitzat.

—Aaaau! —va fer ella quan li vaig tocar, sense voler, quan em vaig caure a terra—. Deixa'm dormir una mica més ma... —va obrir els ulls i es va incorporar—. Qui hi ha? —va mirar cap al terra i em va veure, posant cara d'estranyada digué:— Ets tu? Franz! Franz!! Ets tu! Ets tu! Has vingut, Franz! —em va veure la cara d'horroritzat—. Què passa? Ah, és això... —va dir movent el monyó embenat—. Sí, ja sé que no és gaire maco, però em van dir que si no me'l tallaven em moriria i que em faria molt de mal. Tu encara tens el teu braç, eh? Que bé... —es va posar a plorar—. Franz... jo... —gemegava i no se l'entenia—. Vull tornar a casa... —seguia plorant—. No m'agrada aquest lloc. Vull tornar a casa, Franz!

—Tranquil·la. Magda, no ploris —encara estava comocionat—, ja veuràs com et deixaran sortir. Ara ja no en poden fer res de tu i segur que deixen que te'n vagis. Ja veuràs...

—Però... I tu?

—No ho sé... —jo també començava a plorar—. No ho sé, de veritat que no.

En aquell moment el soldat va tornar a obrir la porta i sense dir res ni mirar-nos em va agafar del coll de la camisa i em va empènyer cap a fora, tancant als nassos de la Magda la porta, que s'havia aixecat corrents per agafar-me.

—Mira, mocós —em deia, encara subjectant-me—, si vols sobreviure en aquesta maleïda nau, encara que sigui per poc temps, hauràs d'aprendre a no voler cap cosa. Si no t'ho prendran tot. M'has entès? Fes tot el que et manin i tothom estarà content.

La seva expressió es va tornar fosca. Em va portar, amb pas àgil, per aquell laberint ple de portes i em va llençar dins d'una habitació. No vaig arribar a veure el nombre que hi posava, però estava lluny de la de la Magda. Va tancar la porta d'un cop i m'hi va deixar dins. Quan vaig córrer per obrir la porta, vaig veure que no hi havia pas pom, ni cap senyal d'haver-n'hi hagut. Tornava a estar tancat.

Poden els capgrossos viure pensant que mai no seran granotes? Es transformarien en granotes si pensessin que no ho farien? Qui sap. El que és ben clar és que a vegades les granotes no s'adonen que s'han tornat granotes i es pensen que segueixen sent capgrossos. O a l'inrevés un capgròs es pensa que ja és granota quan de fet encara no té ni potes. Aquestes coses ja passen.

Van passar dos dies en els quals la meva única visita va ser un home gran i ceapat, tot brut, que em portava una safata amb farinetes, pa i aigua. Mai havia tastat les farinetes però el cert és que amb gana tenien un gust meravellós. Per sort el bol era ben gros i n'hi havia suficient per quedar-me més o menys sense gana.

Em passava les hores estirat al llit intentat dormir tot el que podia, doncs tan sols en somnis era realment tranquil,

però pel que semblava el meu cos no aguantava més de dotze hores dormides al dia. I era una llàstima. No sabia mai que fer, doncs no hi havia res, així que vaig decidir intentar fer allò que a vegades feia l'Ona els dissabtes lliures. En deia ioga. Jo només sabia imitar el que feia, no sabia si ho feia bé o no, però ho intentava i així em van passar les hores.

El tercer dia, el mateix home que em portava el menjar em va portar roba de civil i em va dir:

—Posa-te-la. De pressa.

I va tancar la porta amb un cop. Vaig obeir sense gaires ganes ni presses. Les sabates no eren de la meva talla i la samarreta m'anava una mica ampla, però m'ho vaig posar tot. Al cap d'uns quants minuts van tornar a obrir la porta. Era el capità Rosenberg, seguit del doctor O'hara, el noi ros que l'ajudava, l'home vell del pastisset i d'altres homes grans però cepats amb uniforme i moltes medalles. Tots em miraven fixament i es van posar a parlar entre ells. Parlaven fluix i ràpid i no vaig arribar a escoltar res. De cop, però, tothom callà i el capità Rosenberg digué.

—Doctor Lawler, agafi el nen i comencem l'operació niu de gripaus.

El noi ros, que també anava vestit de paisà, m'agafà de la mà i m'arrossegà tot seguint el cúmul de gent que formaven tots aquells directius militars. Parlaven entre ells igualment baix, però aquest cop ningú no em mirava. Vam començar a donar voltes per aquells passadissos sense solta ni volta. Vam passar davant l'habitació dos-cents

vint-i-set, i jo vaig intentar aturar-me per obrir-la, però el noi ros em va dir:

—S’han encarregat d’ella. Ja no els feia falta.

I vam continuar caminant. S’havien encarregat d’ella? Ja no els feia falta? Això vol dir que l’havien alliberada? Però no havíem aterrat... Almenys que jo me n’hagués adonat. I s’hi l’havien matada? Però, no ho crec. No necessitaven matar-la, però tampoc no necessitaven matar els nens de la cel·la, els morts de fam. Dins el meu cap es debatien dues veus de mi mateix, una suportant la supervivència de la Magda i l’altra la seva mort. Enmig d’aquell debat interior vam arribar a una zona enorme. Hi havia tot de naus petites. Com petits avions de joguina, en comparació amb la nau en la que viatjàvem. Tenien morro allargat i ales planes i triangulars. Eren una mena de jet. Però no ens vam detenir pas davant d’aquestes naus.

Passant entre una i una altra, sota aquell sostre tan alt, vam parar-nos a una zona tota plena d’helicòpters. Un dels desconeguts es va aturar davant d’un d’aquells avions i va dir:

—Part u de la missió niu de gripaus acomplerta. Ara toca la part més difícil senyors: la part segona. Com tots vostès saben ens infiltrarem a la metròpoli enemiga amb aquesta preciositat i des d’allà llençarem la bomba d’ous —tots em van mirar a mi—. Tots preparats? Doctor Lawlor, pugui a bord amb el nen. Sort i tots a les seves posicions.

L'home del pastisset se'm va apropar i me'n va donar un altre, sense que ningú no el veiés. Tenia una expressió trista.

El noi ros, que resultava ser un doctor, em va agafar sense cura, em va posar al seient del copilot de l'helicòpter i em va cordar el múltiple cinturó. Es va cordar el seu. Ni tan sols em mirava. Mantenia la vista fixa en l'horitzó de la gran cambra.

Uns vint minuts després l'helicòpter començà a moure's, però no pel moviment de les hèlix, ja que el motor estava parat, sinó per uns carrils laterals que el desplaçaven fins a una sortida llunyana. Jo vaig endrapar el pastisset sense que ningú no em digués res i el noi va encendre els motors. Un soroll molt fort començà a sentir-se. Les vies que ens havien estat desplaçant ens van portar fins a una porta al fons de la gran sala, que donava a l'exterior. Ens van llençar, però els motors ja estaven engegats i de seguida vam començar a volar.

L'aire era pur, i em donava a la cara gràcies a l'absència de portes ni finestres a la zona posterior de l'helicòpter. Vaig començar a pensar. Si realment volien portar-me a terra podria escapar-me, dir-li a qualsevol persona què m'havien fet i tornaria a ser lliure. El cel blau semblava estar d'acord amb mi. Lawler em va passar uns grans auriculars amb micròfon incorporat. Ell també en portava uns, però no sabia quan se'ls havia posat. Me'ls vaig col·locar i vaig sentir la seva veu.

—Mira, noi, haurem d'estar una bona estona volant i no tinc ganes de males cares ni de falses esperances. Moriràs, d'acord? —se'm va remoure l'estómac—. Ningú no t'ho explicat però allò que et van injectar era una malaltia sintètica que mata en pocs minuts i fa del cadàver el seu propi niu. De fet és una mena de fong microscòpic molt agressiu. Les píndoles metàl·liques que et van injectar, una duia un antifúngic, que és una substància que fa que el fong no et faci res. L'altre és un catalitzador, una mena de superadob per al fong que si s'activa et matarà en pocs minuts. Ho has entès?

—Sí, senyor —estava plorant, de nou, però aquest cop sense gemegar ni posar cares.

—Molt bé, si des de la base detecten que tu o jo ens desviem de la ruta ho activaran i morirem tots dos. D'acord? —vaig assentir amb el cap—. La càpsula d'antifúngic té una dosi limitada. S'acabarà d'aquí set hores i quaranta minuts. Abans d'això hem d'arribar a la ciutat, que ens queda ben bé a una hora i mitja de camí, i després haurem de buscar un lloc ben aglomerat. Però abans que la càpsula es desactivi, podem anar a fer alguna cosa. Si et portes bé, és clar. Anirem a menjar a algun lloc, podem anar al cine o a alguna sala de recreatius —em va mirar i em va somriure, però no tètricament, com l'altra vegada—. I bé, després me n'hauré d'anar.

Tot allò em feia mala espina. Per què volia fer-me un favor ara? Jo no volia anar a dinar res bo ni a jugar a les màquines, jo només volia tornar a casa. Amb la meva

germaneta. Volia veure el capgròs fet una granota i tornar a la Bassa del Vell que Prega. Jo volia sentir les algues sota els meus peus i la sorra entre els meus dits. Volia tornar a escola i explicar que havia caçat un capgròs i riure'm de la Magda perquè ella no en tenia cap. Jo no volia pas cap regal ni cap favor, jo volia tornar a casa. Però sabia que no em deixarien.

Les meves últimes set hores i quaranta minuts van passar ràpidament, esvaint-se fugaçment com la remor d'un capgròs nedant frenèticament sota l'aigua. L'hora de sentència va arribar, enmig d'un centre comercial ple d'estrangers que no m'havien fet cap mal. En Lawlor em va deixar completament sol allà, vint minuts abans de la fi. Jo veia la gent passar. Adults amb nens i nenes, adolescents fen broma, vells que caminaven agafats de la mà, després de tota una vida junts. Cap ni un no sabia el seu destí, i jo n'era el propietari. Si fugia suficientment de pressa podria evitar matar molta gent, però ni tan sols no em vaig moure.

El moment decisiu va arribar sobtadament, sense previ avís. Mal al braç. Dificultats per respirar i dolor al pit. Diverses persones es van apropar al meu cos i van intentar ajudar-me, en va. Vaig morir i em vaig emportar moltes vides amb mi, bé de fet ho va fer el fong. Es va instal·lar en milers de cossos i els va destruir ràpidament. El pànic esdevingué general a tot el món i ningú no va voler viure ni un sol dia (i de fet no va poder) sense comprar la vacuna que la BioMedichal, SA, havia desenvolupat en un temps

rècord. Passats els anys tothom veia l'home gran i científic boig, conegut com a Carl Lawlor (que ells creien que era el primer afectat i el creador del bacteri) com un terrorista sense ànima que només volia fer mal.

El més curiós potser és que de fet l'autèntic Carl Lawlor, un noi jove, doctorat en biotecnologia i especialista en microbiologia, va adoptar una nova identitat. La d'un noi anomenat Franz Orson, que va morir en una petita illa, junt amb la resta dels seus habitants, saquejat per uns pirates; segons deien els llibres d'història, es clar.

Qui sap, potser el temps arribarà a il·luminar algun dia aquesta trama tan complexa i ningú no tornarà mai més a comprar la cacuna a la BioMedichal, SA, o potser els doni igual i segueixin comprant-la. O potser mai no es descobrirà la veritat.

A vegades els capgrossos sofreixen històries tristes o estranyes, i a vegades, es fan granotes.